

Mennesker, der paa Grund af sygelig Tilstand bør indespærres eller tilbageholdes, og navnlig for visse Arter af sindssyge mangler vi i høj Grad Regler. Det har i den Stilling, jeg tidligere her været i, under Besøg paa Sindssygeanstalter og efter de Erfaringer, jeg dér har gjort, voldt mig megen Bekymring, at de sindssyge er ganske retsløse. Ogsaa andre Sygdomstilfælde kan være af en saadan Beskaffenhed, at personlig Umyndiggørelse og dermed undertiden Indespærring eller Tilbageholdelse er nødvendig. Men dette maa saa ordnes paa saa betryggende Maade for de paagældende som muligt, idet de skal stilles for en Dommer, inden der kan iværksættes saadanne Forholdsregler imod dem, og det skal altsaa ske under den Betyggelse, som ligger i vor Retspleje-ordning paa det almindelige civile Omraade, saaledes at de til enhver Tid kan kræve at faa deres Sag optaget igen. Der er ikke Tvivl om, at der er Individuer, som ikke har været straffet, men som er yderst farlige, og der er Individuer, der har været straffet, men som ikke paa ny har begaaet nogen Forbrydelse, og som alligevel er meget farlige. Disse Personer maa og bør behandles som syge, naar de virkelig er det, og en Lovgivning, som løser hele dette Spørgsmaal principielt, maa vi have i en nær Fremtid. Der er ogsaa mange sagkyndige, som beskæftiger sig med dette Spørgsmaal.

Jeg tror, vi gennem Vedtagelsen af det foreliggende Forslag paa det foreliggende Grundlag bryder Banen for disse Overvejelser med Hensyn til en Udvidelse af vor Civillovgivning paa dette Omraade. Jeg tror derfor, den højtærede Minister med dette Forslag har givet et godt Grundlag for Forhandlingen angaaende denne Sag, og jeg tilraader, at den føres videre paa dette Grundlag.

Til disse Bemærkninger skal jeg indskrænke mig, idet jeg varmt anbefaler Forslaget med de af Flertallet stillede Ændringsforslag til Vedtagelse, indtil Ordførerne for andre Anskuelser har haft Ordet, idet jeg saa vil tillade mig atter at begære Ordet for at fremsætte de Bemærkninger, som, efter hvad der bliver fremsat fra anden Side, efter min Mening maatte gøres ønskelige.

Rytter: Den foreliggende Sag er noget vanskelig at diskutere. Under almindelige Forhold lovgiver Lovgivningsmagten kun angaaende fremtidige ubestemte Tilfælde, idet tidligere forefaldne Tilfælde kun er vejledende med Hensyn til, hvorledes vi skal affatte Reglerne; men her er Forholdet ikke saa simpelt, idet Lovgivningsmagten

her ogsaa maa lovgive angaaende et konkret Tilfælde, som er passeret, og dette vil komme til at præge baade Forhandlingerne her i Tinget og ligeledes Lovforslagets Indhold.

Jeg skal nu først undersøge selve Sagen, rent bortset fra det enkelte foreliggende Tilfælde — som vi alle har hørt omtale —, og saa bagefter undersøge, om Sagens Forhistorie kan eller bør ændre noget i det, jeg har udviklet. Selve Hovedspørgsmaalet maa være: Hvorledes skaber vi det mest effektive og det mest virksomme Værn mod visse Forbrydere, navnlig Sædelighedsforbrydere, samtidig med at vi sikrer Borgerne, særlig de blot mistænkte Borgere, mod administrativ Vilkaarlighed? Med Hensyn til dette Punkt har Mindretallet følgende Standpunkt: Vi mener, at den mest rationelle Ordning vilde have været at gennemføre Straffelovskommissionens §§ 17, 68 og 72. Disse Bestemmelser handler baade om de saakaldte Psykopater, det vil sige Folk, som ikke er fuldt tilregnelige, og endvidere om de saakaldte Recidivister, det vil sige Folk, der tidligere har gjort sig skyldige i en Forbrydelse, og som igen forser sig. Hvis vi havde taget dette som Udgangspunkt og lovgivet angaaende begge disse Grupper, vilde vi have faaet en effektiv Lovgivning overfor Sædelighedsforbrydere. Vi vilde ved en saadan Lovgivning kunne værges os overfor de Folk, som tidligere har gjort sig skyldige i Sædelighedsforbrydelser, og som paa ny forser sig, dem kunde vi ifølge disse Regler indespærre for længere, ja, endogsaa for ubestemt Tid, saaledes at man faktisk opnaaede den bedste Beskyttelse. Som Sagen nu imidlertid foreligger, idet Partiformændene har givet Tilslutning til Tanken i Lovforslaget, har Mindretallet ment, at vi burde begrænse os til den ene af de Grupper, jeg her nævnte, nemlig de ikke fuldt tilregnelige, og ikke tage Recidivister med. Med Hensyn til disse saakaldte Psykopater, altsaa de ikke fuldt tilregnelige, anser vi det for urigtigt at træffe Bestemmelser paa den civile Lovgivnings, altsaa Umyndighedslovgivningens, Omraade af følgende Grunde: Ved Indespærring af disse Mennesker er der Tale om et Indgreb, der er langt værre end Straf; naar der bliver idømt dem Straf, ved de, hvor lang Tid de skal sidde, men her er Tale om et Indgreb i den personlige Frihed, som er langt værre. Hensynet til, at Borgerne opnaar den Retsbeskyttelse, de har Krav paa, og Hensynet til, at Samfundet sikres ved, at Sagen bliver oplyst saa godt som muligt, fyldestgør man ved Vedtagelsen af vort Ændringsforslag,